

▯ BEFUCCSOLT ÉPÍTKEZÉS

[...] volt kezdetektől fogva bízaton reménytelen. A toronyházak lehangelő szürkesége után kapkodó parányi telekre ingázva. Föl-le pásztázva fénymorzsától fénymorzsáig, ahogy a vonuló árnyék a forgószélben megtöretett álmokat porról porra pengeti. Erre a száradó látványra, a befejezetlen házra nézhet le valaki, mondjuk, a tizedik emeletről vagy a nevesincs Univerzumból, aki belát egy kerete nélküli ablakon, és félálmában ügyetlen mozdulattal aláhamuz egy képzeletbeli szobát.

[...] hogy valaki épp ebben a környezetben vesz telket, ide építkezik. A lehetetlenebb közegben elülni egykor a teraszon a vasárnap délutánban, mint a bűdös bálványfa magja az éppen elegendő porszemben, vagy annak rokonául haszontalan és talajtalan, kijelölve, hova nap se süt, szél se jár: a maga helyét a kényeskedő egyetemben.

[...] volna össze? Tér kell a terebélyhez amúgy. Mindenhez térség és kedvező idő. Ehhez, mondjuk, hegygerinc naplementével és nyári hajnal. Mellső láb, bódult szarvassal a pataokban. Lefelé baktatva fájó bokával. Sívó homok, tóparttal. Integető rákok búcsúzó sorfala. Kedv a léhult kedvezéshez. Helyzethez hely.

[...] csüggedten az Építőmester. Mihez is kezdene? Nem passzol sehogy, méricskélheti továbbá. Se méret, se arány, se indulat. Nincs olyan, hogy a Teremtés helyett dacos félmunka, csórlábú, herélt sas, farokkal szirénázó, összevissza kutya dívik. A környező gazt kellene irtani amúgy, a falon felhúzódó, romlásra pályázó, tökéletesedőbb repkényt kaszabolni növekvő indulattal, hogy átjussunk a tényszerűbe.

[...] itt meg. A fele régóta megvolt. Álomban hánykolódik a. Tervben húzódik meg a terv halála. Ábrándozásban a szerű. Roppan a létezés gerendázata. Lerogy a megszakasztott térben. Aztán, ha fogytán.

[...] miótátul fogva?

MERENGŐ

Mióta ülök ebben az éjszakában, és szívom ezt a cigarettát. Már évezredekkel ezelőtt fél három volt ilyenkor, és ugyanez az álomtalan október. Mióta is fut az órán és a naptár lapjain ez az október. Szemben, az ablakon át, a tisztára suvickolt égen ketyegve, lomházva, sokadszor vonul tova tőlem a mitikus Orion.

Van egy óegyiptomi, valamely ősi, kezdetleges piramisból kiképzett porcelán hamutartóm. A felhalmozott időhamu alatt, a hamutartó aljának bal sarkában, riadtan kodácsoló, röpképtelen lélekmadarak duzzognak a szófán. Szemben velük, a hamutartó középpontjában fáraó és fáraóné állva édelegnek félig unottan, bemerevítve egy végzetes, álszerelmes szerepbe. Néha lekotrom enyelgőjükről a hamut, hogy levegőt kapjanak a lihegésben, izgatott nemiségüket a cigaretta izzó végivel.

Körömmel haladom elő a szürke lerakódást a meghatározatlan számú éjszakáról. Álmomban írtam egy kétsoros, mindössze négy tömondatos verset erről a fáraónyi idillről, a nemiség és a lélekmadarak szertelen gubbasztásának mibenlétéről, gondoltam, átnyújtom nekik, ha rágyújtok legközelebb, most azt keresem.

Nem jutok át az októberi hamun, hogy megtaláljam a kéziratot. Pedig már lábbal is tiprom, térdig az óegyiptomi hamutartóban bokázva hat vagy hét évezredet, hogy legalább távolról

*szórakoztassam őket. Lassan humorát veszti a küzdés, jobb híján visszaülök a székbe, és
cigarettázom. Újra el kellene aludnom, hogy eszembe jusson.*